

Realitet, forekom det mig derimod, som om det ærede Medlem var blevet lidt betænkkelig ved den Reservation, han havde taget angaaende en Sag, hvorom han syntes at have en saa bestemt Overbevisning, idet han udtalte, at han naturligvis, hvis Sagen kom tilbage fra Landsthinget, vilde føle sig bunden ved sin Stemmeginning over Sagen paa det Stadium (Holstein-Ledreborg: Nei!). Det forekom mig, at det ærede Medlem udtalte sig saaledes (Holstein-Ledreborg: Nei, det er en fuldstændig Misforstaaelse. — Modsigelse fra flere Sider). Jeg har imidlertid nu faaet en Bekræftelse paa, at jeg har misforstaaet det ærede Medlem (Holstein-Ledreborg: Det kunde De have læst i Tidenden!). Jeg beder om Forlæbelse, jeg troede, at det ærede Medlem udtalte sig saaledes, og det forekom mig, at det virkelig forholdt sig saaledes. Nu har jeg imidlertid faaet Bekræftelse paa, at den første Udtalelse, som det ærede Medlem fremkom med, var den, som det ærede Medlem vilde holde sig til, nemlig at det ærede Medlem, dersom Bevillingen ikke blev tagen ud af Finantsloven og ikke fremkom som et særligt Lovforslag, ikke vilde staa ved den Afstemning, som han havde givet ved Sagens 3die Behandling her i Thinget. Da jeg er enig med det ærede Medlem i Sagens Realitet, skal jeg paa det Varmeste anbefale denne Bevilling til Skyts, og jeg skal sige hvorfor. Dersom denne Bevilling skulde blive negtet, maa jeg meget beklage, at Sagen nogenstunde er bleven forelagt Thinget til Forhandling. Det er under alle Forhold meget betænkeligt for en Mand at gaa i Kamp med en Modstander, naar hans Bevæbning og Udrustning ikke kan maale sig mod Modstanderens; men dersom han er uvidende om dette Misforhold, før Kampen finder Sted, kan det vel hændes, at han i Kampens Hede overser Misforholdet eller ikke bliver det var, eller dersom han bliver det var, at han som paa Grund af en Stemning, hvori han er, kan føle sig i Stand til at opbyde hele sin Energi for at opveie dette Misforhold. Men hvorledes forholder det sig nu med denne Sag? Denne Bevilling til Kanoner har givet Anledning til en offentlig Diskussion om Bestaffenheden af det Skyts, hvoraf den danske Hær for Diebliffet er i Besiddelse, og der er kommet stærke Udtalelser og stærke Vidnesbyrd fra de kompetenteste Dommere om, at dette Skyts ikke er tidsvarende, at det staaar tilbage for vore mulige Modstanderes baade i Skudsikkerhed og med Hensyn til Projektilernes Virkning. Dersom vi nu i en nær Fremtid skulde blive udkommanderede mod en Fjende, vilde ikke alene enkelte Sagkyndige være overbeviste om, at Bevæbningen ikke er tidsvarende og ikke kan maale sig med vore Modstanderes, men enhver Mand i Hæren vil have en tydelig Følelse af, at det er Tilfældet; dette vil betage ham Modet, og han vil gaa i Kampen uden Tillid til Seiren. Jeg udtalte før, at dersom en Mand skal gaa i Kamp, og han ikke i

Forveien veed, at hans Vaaben ikke ere tilstrækkelig gode, kan han dog gaa af med Seiren; men dersom han i Forveien, før Kampen skal leveres, bliver gjort opmærksom paa det rette Forhold, dersom han faar Tid til at reflektere alle de Chancer, Fjenden har fremfor ham, vil han allerede før Kampen begynde have tabt Modet og Tilliden til sine Vaaben og Tilliden til sin Sag, og han vil enten unddrage sig Kampen, eller, dersom han bliver nødt til at levere den, vil han allerede før Kampen begynder, være halvoeis overvunden. Den Indvending, som er gjort fra forskjellige Sider, at Forslaget er kommet saa sent, at man ikke har kunnet gjøre sig bekendt dermed, forekommer mig at være af meget ringe Betydning i et saa udelukkende teknisk Spørgsmaal som det foreliggende, thi den største Del af dette Things Medlemmer ere ikke sagkyndige, og vi nødes til at lade os lede af de Sagkyndiges Overbevisning. De, der stemme mod den Bevilling, ville derhos paa ingen Maade kunne skyde sig ind under det Foregivende, at de Sagkyndige her i denne Sal ere uenige, thi der er ikke fremkommet en eneste Udtalelse fra noget Medlem, der med den ringeste Grad af Ret kan kaldes Sagkyndig, mod Sagens Nødvendighed og Sagens Godhed. Jeg finder, at det vilde være uforvarligt nu, da Sagen er bragt til offentlig Diskussion, og da der er fremkommet uigjendrivelige Vidnesbyrd om, at vi trænge til nyere og bedre Vaaben, at oprette denne Sag et Diebliff længe. Jeg skal ligeledes tilraade at stemme for Bevillingen til Skolekæerne. Jeg skal aldeles ikke komme ind paa Sagens formelle Side; men jeg skal udtale, at det forekommer mig at ville være uforvarligt at tantalsere Skolekæerne saaledes, som det vilde ske, naar Sagen nu paa dette Stadium strandede, efter at man gjentagne Gange har givet dem Udfigt til at faae Tillæg, hvortil de saa høilig trænge. Jeg kan ikke forstaa, at Skolekæernes Kolleger her i Salen, som ved flere Leiligheder have udtalt sig varmt om Skolekæernes Nød og det Nødvendige i at komme dem til Hjælp, tør komme hjem og se deres Kolleger i Dinene efter at have stemt mod en Bevilling, som har til Hensigt at afhjælpe denne deres Nød.

Sags: Det gjorde jo et meget opmuntrende og forfriskende Indtryk, da vi ved 3die Behandling af Finantsloven saae det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) i Epidisen for hele vort nye Feltartilleri ride over i den anden Leir og stille sig under Krigsministerens Fane. Det er derfor ikke saa sært, at vi bleve lidt slufsørede, da vi idag sandt ham midt imellem Mustetererne i hans tidligere Hjem, syvende Skud paa Skud efter hans Vaabensfæller ved 3die Behandling. Jeg har gjort mig Umage for at forklare mig dette, men jeg har ikke kunnet opfatte det anderledes, end at det ærede Medlem ved